

Dr. sc. Stanko Antić

POSTIGNUĆA I TRENUCI,

godišnjak Srednje škole dr. Antuna Barca, Crikvenica,
broj 10, god. 2004/05.

Imam zadovoljstva pisati o novom broju publikacije Postignuća i trenuci, što su ju uredile profesorice Ljiljana Butković i Marija Gračaković, uz veliko zalaganje svih članova kolektiva Srednje škole u Crikvenici.

Ovaj je broj, uz redovni sadržaji, posvećen 50. obljetnici Gimnazije. Čitalac će tu naći podatke o prvim učenicima i nastavnicima, o svim nastavnicima koji su radili na školi tih godina i učenicima koji su uspješno završili školu, te svim najvažnijim događajima. Tako je publikacija svjedočanstvo o ljudima i događajima punih pedeset godina, i više od toga - važan povijesni događaj.

Za mnoge starije kolege, koji su radili na ovoj školi, to je probiranje po prošlom vremenu, a za sve trganje iz zaborava sjećanja na prve početke, kao i sve godine kroz to polustoljeće. Za one koji su ovdje proveli svoju mladost sjećanje je to na mladost koja je puna poleta, ambicija i planova. Kao što prof. D. Prijić piše to "nam razgoli dušu, gotovo da nam emocije natjeraju suze na oči". Profesorica Lj. Kučan sjeća se osobito prvih dana, kad se krenulo s pripremama i prvim koracima, te učenicima kojima je imala čast biti razrednicom. Zato ona piše, da misli na sve vas (svoje učenike) i radosna je što je imala priliku voditi ka sazrijevanju desetine mladih. Prof. T. Hunjet bila je i sama maturanica prve generacije crikveničkih maturanata, a kasnije profesor hrvatskog jezika i psihologije. Koliko mnogo sjećanja ovom porilikom nahrli u glavu ove profesorice, jedva mogu zamisliti, ali s njom se mogu složiti da je ponos biti i đak te škole i kasnije njen profesor. I tako, ali nije nam ovdje moguće, mogli bismo se sjetiti svakog nastavnika i učenika, proći kroz njihovih pedeset godina života, učenja i rada i uvijek reći jedno – svatko je od njih ponosan što je bio jedan od prisutnih, sudionik ovako važne povijesti. Da im čovjek pozavidi, osobito mi koji nismo imali to veliko zadovoljstvo.

Gimnazija u Crikvenici je najviša školska institucija, ne samo za Grad nego i njegovu širu okolinu. Ona je i najviša prosvjetna i kulturna institucija, iz koje je stotine mladih išlo na studij ili preuzimalo stanovite uloge u gospodarskom, prosvjetnom, kulturnom i javnom životu. To čini posebnu stavku u valorizaciji ove pedesetgodišnjice, što skromni autori knjige nisu dovoljno naglasili, ne želeći biti nametljivi. Ali osjećam obvezu da naglasim potrebu da se napiše

knjiga o tome, i o cijeloj Srednjoj školi, jer ona već govori o stotoj obljetnici, od prvih početaka rada ženske stručne škole i graditeljske škole. To je nešto što zaslužuje punu pozornost i angažiranost ne samo kolektiva Škole nego i odgovornih ljudi u Gradu, pa se može očekivati da takvu knjigu ugledamo za koju godinu.

Što se tiče ostalih poglavlja u knjizi recimo da se nastavlja tradicija prikazivanja svih postignuća kroz prošlu godinu i svih trenutaka koji su obilježili rad i život u njoj. Čine to već deseti put, pa kad bi se učinio pregled knjige po knjige, od one prve do ove desete dobio bi se pun uvid u sva postignuća i sve trenutke, jednostavno – isčitala bi se desetgodišnja povijest jedne od najvažnijih ustanova ovog Grada. Može li se tako nečim pohvaliti neka druga?

Da ne dužim, preporučam pročitati knjigu, a tko ima interesa vratiti se na starija godišta, jer je za mnoge to sjećanje na divne godine rada i učenja u ovoj školi, koja izazivaju suze radosnice, ali i sve nas druge koji se čutimo ponosnim što u našoj sredini radi ovakva škola.